

MÉCSES LELKISÉG

1997. március/április

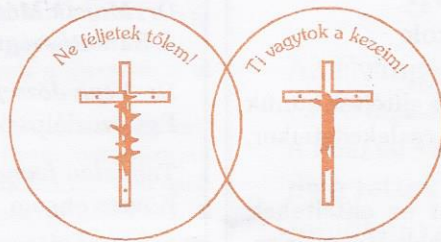
IV. évfolyam. 2. szám

Máté 25,36: „...Börtönben voltam és felkerestetek.”

LATOR

JOB

A megvetettek pasztorációját és szociális gondozását végzők lelki és módszertani lapja

„A farizeusok és az írástudók méltatlankodtak miatta: ez a bűnösökkel áll szóba, sőt eszik is velük.”

(Lukács 15,2)

A Mécses Szeretetszolgálat otthonai
Szent Miklós Háza

Kunszentmiklóson a római katolikus egyházközség és a Szeretetszolgálatunk közös működtetésében harminc férőhelyes átmeneti otthon a hajléktalanok, börtönből szabadultak részére. 1994. december 6-án szentelte fel dr. Dankó László érsek úr.

IMASZÁNDÉKAINK

Márciusi imaszándékok

Márc. 2. Imádkozzunk azért, hogy az elítéltek bűnük felismerése után, megbánják gonosz cselekedeteiket, és törekedjenek annak jóvátételére!

Márc 9. Segítsük imáinkkal azokat az elítélteket, akik keresik az igazságot és törekszenek Jézus Krisztushoz!

Márc. 16. Imádkozzunk a bűnösökért, hogy a Jobb Lator példáján, legalább az utolsó órában felismerjék Jézust!

Márc. 23 Kérjük a gonosztevők és az értük munkálkodók egyik példaképét, a Szent Jobb Latort, hogy imádkozzon az örök üdvösségükért!

Márc. 30. Adjunk hálát Istenünknek, hogy Jézus feltámadásával bebizonyította: van szabadulás a bűneinkből, az anyagi világ béklyójából, az önzéstől, van örök, boldog élet!

Áprilisi imaszándékok

Ápr. 6. Imádkozzunk azért, hogy Krisztus feltámadásának fénye és öröme minél több útkereső embernek jelezze az utat az Istenhez!

Ápr. 13. Imádkozzunk azért, hogy a Húsvét öröme és dicsősége behatoljon a szívek és a zárkák mélyébe!

20. Imádkozzunk a megvetett embertestvéreinkért, hogy a Feltámadás fényében megpillanthassák az élet igazi célját és értelmét!

27. A Jobb Lator, a gonosztevő, felismerte a mellette felfeszítettben az Istent. Imádkozzunk azért, hogy az életünk megpróbáltatásai, kínjai között mi is felismerhessük Őt!

Májusi imaszándékok

Máj. 4. Kérjük a Szűzanyát: óvja, gyámolítsa azokat az édesanyákat, akiknek a gyermekei bűncselekmény áldozatává vagy sértettjévé váltak, hogy anyai szenvedéseik ne fordítsák őket Istennel szembe!

Máj. 11. Imádkozzunk a börtönben megtértekért, hogy a Szentlélek erősítse őket a Krisztushoz vezető úton!

Máj. 18. Imádkozzunk azért, hogy a Lélek hatása alól senki ne vonhassa ki magát. Rendítse meg, érintse meg a magukba zárkózott lelkeket is.

Máj. 25. Szentlélek Úristen! Tölts el kegyelmeiddel bennünket, hogy a földi hivatásunkat betölthessük!

A tartalomból:

<i>Dr. Majzik Mátyás</i>	
A Büntetésvégrehajtás és a Társaság	4
<i>Dr. Végh József</i>	
Egy szociálpszichológus gondolataiból	7
<i>Tomislav Ivančić</i>	
Kövess engem	8
<i>Gilles Rebeche</i>	
A diakónia és a diakonátus egy franciaországi egyházmegyében	10
Laza szövetség a láthatáron?	12
Levél a börtönből	12
<i>Paál Judit</i>	
Mozaikok	13
A Mécses Levelezőszolgálat hírei	15
<i>Xavier Thévenot</i>	
Prostitúció – elidegenedés	16

MEGHÍVÓ az 1997. évi

Továbbképzésre és Közgyűlésre

Szeged, 1997. június 17–18.

Program:

június 17.

- délben közös ebéd
- délután tapasztalatcsere
- este marhapörkölt vacsora
- ismerkedés, tapasztalatcsere

június 18.

- szentmise a Dóm altemplomában
- Közgyűlés
- Ünnepi ebéd a Szegedi Fegyházban
- Börtönlátogatás

**Jelentkezés a Társaság Központjában
1997. június 10-ig**

A szállás és az étkezés ingyenes!

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

A Mécses Lelkiség terjed. Búvópatakként jut el az ország különböző részére és váratlanul bukkan fel a legkülönbözőbb helyeken. E számunkban közlünk két hozzáunk érkezett levelet, levélrészlet, melyek a szavaimat is igazolva, önmagukért beszélnek.

Terjedése és lapjának a Jobb Latornak a népszerűsége, keresettsége – ezt az előfizetések folyamatos gyarapodása is igazol – azt bizonyítja, hogy igény van rá. Nem csak a szakmai körökben: a börtönlelkészek, a levelezők, a büntetés-végrehajtási dolgozók (kis részének) és az önkéntes segítők körében, hanem a vallásukat gyakorlók és az életüket Krisztus elvárása szerint élni akarók: a papok, a szerzetesek, a plébániai közösségek, csoportok és magán-személyek körében is. A Mécses Lelkiség ugyan a börtön-pasztoráció keserves (de egyúttal örömmel teli!) hétköznapijaiban született, de hamarosan magának a börtön-pasztorációnak a szellemi és lelki alapjává vált. Sőt! elmondhatjuk, mert tapasztaljuk, hogy a Mécses Lelkiség túllépte a börtön-pasztoráció határait! Olyan emberek, csoportok és szigorú rendben élők is gyakorolják, akiknek (látszólag) semmi közük a börtönhöz, az elítéltekhez, a szabadultakhoz, a börtön-pasztorációhoz...

Miért? – Mert a Mécses Lelkiség természetes célokat és feladatokat tűzött maga elé, – mert a tevőleges szeretet, mégpedig a személyválogatás nélküli szeretet megismerésére és gyakorlására ad lehetőséget, – mert a krisztusi: az önzetlen, viszonzást nem váró, a tudatos és a felelősséget is vállaló szeretetre figyelmeztet és figyelmeztet. Erre ajánl lehetőséget. – Mert, az önző szeretetünk határait kitérítéssel inspirál bennünket...

Mert a tudatos ima és a cselekvő szeretet együttes gyakorlására ösztönöz. – Mert a saját, a megszokott, az elfogadott, a bejáródott, ezért kényelmes, önelégültséget is sugalló szeretetkörünket, szeretethatárainkat tágítani ösztönöz. Olyan emberek szeretetét is kívánja tőlünk, akik szeretését maga Krisztus mutatta be nekünk: a számkivetettek, az elfeledettek, a megvetettek, tehát az olyan emberek szeretését is, akik valamilyen formában félelemmel hatnak ránk, akik olyan nagyon-nagyon messze vannak tőlünk...

A Mécses Lelkiség önálló lelki mozgalmaként is él, de a másfelé elkötelezettek is jól illeszthetik a már elfogadott, megszeretett és a sajátjuknak érzett, a számukra szükséges és nagyszerű, más lelkiiségekhez, szellemiségekhez és minden keresztény (és humánus) szemlélethez. Gazdagabbá teheti mindezeket és a bennünk élő testvéreinket is Jézus figyelmeztetésének az elfogadása: „Ha csupán azokat szeretitek, akik szeretnek benneteket, mi lesz a jutalmatok? (Máté 5,46)

A Mécses Lelkiség ezért is válhatna – és az „alapos reményem”, a hitem és a mindannyiunk tapasztalatai alapján a meggyőződés, hogy azzá is válik! – a diakónia és a karitász tevékenység lelkiiségévé és hathatós eszközévé.

Hiszem, tudom és vallom, hogy a Mécses Lelkiséget az Atya kegyelme, Jézus szeretete és a Szentlélek ereje élteti, erősíti és szervezi! Az áldott és fenséges Húsvét erősítse mindannyiunk hitét, erősítse bennünk az imával átszótt önzetlen és személyiségválogatás nélküli cselekvő szeretni akarásunkat és tudásunkat! Amen!

Szent-Gály Kata gondolataiból

Az Evangéliumot hirdetni kell,
ez Krisztus kifejezett kívánsága –
a beszéd tanúsága ugyan keveseké,
de a tettek tanúságára
mindannyian kötelezve vagyunk.

Ha valakit kizárunk szeretetünkből:
magunkat zárjuk ki
a krisztusi közösségből,
mint az a gyermek is kimarad
a közös játékból,
amelyik nem akarja megfogni
társa kezét.

Az imádságnak élő ember is tevékeny,
csak más síkon vesz részt
a világ alakításában.

Ha közvetlenül
Isten kezéből fogadnánk el a keresztet,
soha nem gyűlölnénk azokat,
akik azt vállunkra tessék

Figyelem!

Társaságunk központjával már Interneten keresztül is lehet levelezni!

Internet levélcímünk:

MECSES-MAJZIK@tisznet.hu

A Tisznet Kft. Internet szolgáltató jóvoltából és folyamatos támogatásának köszönhetően a Társaságunk Internet folyóiratot alapít. A folyóirat jelenleg kialakítás alatt áll. Reményeink szerint egy hónapon belül megjelenik és folyamatosan formálva kedvelté válik. Imádkozzunk, hogy így legyen! Az Internet folyóiratunkat az alábbi címen kell keresni:

<http://www.tisznet.hu/MECSES-MAJZIK/>

Dr. Majzik Mátvás

A Büntetésvégrehajtás és a Társaság

Tények, gondolatok, az együttműködésről

A Büntetésvégrehajtási Testület egyik alapítója a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpsztorációs Társaságnak. Ebből következik, hogy a Társaság nem egy, a Büntetésvégrehajtástól különálló, vele együttműködő társadalmi szervezet, hanem – részben – magának a Büntetésvégrehajtásnak, mint egyik alapítójának is, a társadalmi szervezete. Így, ezért, az együttműködést nem egy megállapodás szabályozza, mint ezt több, a börtönökben tevékenykedő társadalmi szervezettel történik. Esetünkben maga a Társaság Alapszabálya határozza ezt meg, melyet az alapítók, közöttük a Büntetésvégrehajtás is, elfogadott. Elfogadásával magára nézve is kötelező érvényűnek ismert és ismer el.

A jogi (törvényi) és a közösen készített és elfogadott Alapszabály-i (együtt)működési – mesterséges – szabályozókon kívül, a közös tevékenységünknek egy természetes alapja is van, amely mint fundamentum biztosítja és szükségsszerűvé is teszi az együttműködésünket. Ez az alap a humánium.

A humánium, melyet az egyházi alapítók és a Büntetésvégrehajtás is a magáénak vall – igaz, hogy részben más-más megközelítésben. Az egyháziak ezt Istentől eredeztetik, a nem vallásosak pedig az ember és a társadalom fejlődésének velejárójának, illetve a fejlődés hordozó alapjának vallják. (Még nem ismerték fel ennek az Istentől el nem szakítható voltát...)

A humánium az, amely a különböző világnézetű, szemléletű embereket, csoportokat és közösségeket azonos alapra helyez és a nagyrészt azonos célokat: az ember megítélésében; a vele való foglalkozások gyakorlatában; a társadalom és az egyén érdekének szolgálatában; közös tevékenységben és együttműködésben; stb. reális lehetőséggé teszi.

Tekintsük át együttműködésünket vázlatosan, a fentiek tükrében:

– Minden börtönben jelen vannak a papjaink és a világi munkatársaink (különböző és változó mértékben és intenzitással)

– A Büntetésvégrehajtás és a Társaság részbeni közös voltát bizonyítja és erősíti a Büntetésvégrehajtás kezdeményezte közös, központi karácsonyi istentisztelet megtartása, évente más-más börtönökben.

– Bizonyítja az Egyház részéről a Büntetésvégrehajtással való kötődés kiemelt voltát a Vatikán magyarországi nagykövetének, a Szentatya személyes képviselőjének, a nuncius úrnak a magyar börtönökben bemutatott húsvéti és karácsonyi miséi is.

A Büntetésvégrehajtás és a Társaság természetes és szerves kapcsolatát bizonyítja a Társaság vezetőségének összetétele is. Az elnökségnek két

büntetésvégrehajtási vezető is a tagja: az országos parancsnok és egy intézetparancsnok. Az etikai-egyetemes bizottság elnöke is bv. dolgozó.

– A Társaságnak lehetősége van (a Büntetésvégrehajtással előre egyeztetve) bv.-dolgozót 1–2–3 hónapos külföldi szakmai gyakorlatra küldeni. Ezzel már két esetben éltek is a bv. dolgozók.

– A Társaság kitüntetéseit a bv. dolgozók is értékelik és elfogadják.

– Az Alsószenttamás (Burján-pusztá) nevű volt börtöngazdaság átadása a Társaságnak a szerves, részbeni, együvé tartozást is kifejezi.

– A Társaság levelező szolgálata a bv. nevelők együttműködésével is, kb. ötszáz elítélttel levelez. E levelezés estenként csomagküldéssel is párosul.

– A Társaság a szabadultakat a bv. nevelők kezdeményezésére fogadja és helyezi el az otthonában illetve más szervezeteknél.

– A Karácsonyi csomagküldési akciókat a Társaság a bv. nevelők közreműködésével bonyolítja le.

– A Bv. intézeteiben (egynémelyikében) a Társaság szellemiségében, az elítéltek részében, az elítéltek körében, különböző klubok alakultak. Ezek az elítéltek személyiségének fejlődését, (börtöntűrő képességét is), a reális életkezdés és az elfogadott társadalmi normák megismerését és mélyítését is segítik.

– Az egyes Bv. intézetek a Társaság kéréseit készséggel és azonnal segítve teljesítik. Pl. tárgyi eszközök átadásával, az állatok átvételével.

– A Büntetésvégrehajtás a Mécses c. folyóirat terítését végzi és ezzel is bizonyítja, hogy az együttműködés aktív résztvevője.

– A Büntetésvégrehajtás és a Társaság közösen biztosítja az egyes intézetekben az elítéltek egyéni vagy kisebb csoportjainak felsőbb szintű továbbtanulását – diploma szerzését is. (Szegeden eddig 1 fő programozói, 6 fő könyvtár asszisztensi oklevelet szerzett. Jelenleg 4 fő főiskolai képzésének előkészítése folyik.)

– A Társaság kezdeményezésére karácsonyi szentmisét tartottunk a Sátoraljaújhelyi Fegyház és Börtön személyi állományának és családjainak – nagy sikerrel!

– A Társaság a börtönökbe bejáró és ott aktív tevékenységet végző tagjai: a lelkipásztorok, a világi munkatársak, számos helyi eseményekbe kapcsolódnak be és a bv. dolgozókkal személyes és gyümölcsöző együttműködés alakult ki.

– A Bv. vezetők és szakemberek tartanak rendszeresen előadásokat a Társaság összejevetelein és viszont is a lehetőség adott.

- A Társaság folyóiratai a Büntetésvégrehajtás folyóiratai is. Benne a közös feladatokról, gondokról és örömökről mindig szó esik és nyitottak a bv. dolgozók megnyilvánulásai számára is. Ugyanez fordítottn is igaz. A Büntetésvégrehajtás lapjai is mindig készséggel nyitottak a számunkra.

- A Társaság esetenként anyagi és finaciális eszközökkel is támogatta a bv. intézeteket elítélt és személyi vonatkozásban egyaránt.

- A Társaság a tevékenységeivel nap mint nap csökkenti a börtönökben folyamatosan indikálódó feszültségeket, ezzel jól érzékelhetően hozzájárul a rendkívüli események megelőzéséhez, ezzel az őrzés biztonságát is szolgálja.

Meg lehet a felsoroltak alapján is állapítani, hogy a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpsztorációs Társaság a fogvatartottak életének számos (a bv. személyzet életének még kicsiny) fontos és tényleges mozzanatában – együttműködve a Büntetésvégrehajtással – jelen van.

Megoldásra váró hiányosságok, negatív jelenségek az együttműködésben lehetőségeink és feladataink a jobbításra

Az előző fejezetekben felsoroltak is igazolják, hogy a Büntetésvégrehajtás és a Társaságunk széleskörűen és aktívan együttműködik. Megállapítható az is, hogy ez az együttműködés kölcsönösen előnyös és gyümölcsöző. Ugyanakkor hiba, sőt bűn volna elhallgatni, hogy a számos kisebb-nagyob, rövidebb-hosszabb ideig tartó és ható, egyéni hozzáállásra vagy általánosabb szemléletre visszavezethető ellenállásba is ütközünk a bv. személyzet részéről. Ez az ellenállás megmutatkozik (megmutatkozhat) az intézetbe való beléptetés néhol és néha tapasztalható nehézségeiben, a foglalkozások helyének méltatlan és alkalmatlan voltában, a Mécses folyóirat esetenkénti gondatlan kezelésében, szétosztásában, a napirend „szűkítésében” mely esetenként akadályozza a foglalkozások kibontakozását, hatását, a nehézkes elítélt mozgásban, az újra tapasztalható vallásellenes megjegyzésekben, az általunk (nevünkben) küldött és piros bélyegzővel ellátott csomagjaink esetenkénti szabályellenes kezelésében stb. A felsoroltak elsősorban a biztonsági szolgálat, a felügyelők által elkövetettek. Ezek szórványosan és nem rendszeresen előforduló hibák – melyek azonban az alábbi két esztendő során egyre jobban felerősödtek – még nem tekinthetők jelenség szintűnek, de feltétlenül orvosolandók! Orvosolandók az előjáróknak a következetesebb követelménytámasztásával (és visszaellenőrzésével) és maguknak az előjáróknak szélesebbkörű tájékoztatásával és (ezen belüli) szemléletváltoztatásával. Ismételten leszögezem, hogy a leírtak nem általánosíthatók, de előfordul

„tünetek”, melyek a „kór” türelemmel és alázatos gyógyításával, egyszer majd megszűnnek.

A következőkben a börtönökben működő nevelők tevékenységét taglaljuk az együttműködés körében.

Örvendetes és megható, ahogy az egyes nevelők – valamennyi bv. intézetben dolgozik legalább egy-egy ilyen – felelősségteljes gondoskodásával a rájuk bízott fogvatartottak iránt, tevékenykednek. Ők azok, akik lelkiismeretesen és hivatástudattal telve, fáradtságot nem ismerve, készítik elő a szabadulásra az embereket, akik meglátják és felkarolják a zárkák mélyén élő „problémamentes” elítélteket, ők azok, akik a levelezés adta nevelési lehetőségeket megragadják és ezáltal is hatni akarnak gondozottakra. Ők azok, akik mindig találnak teendőt, akik jól és személyes kapcsolataikon keresztül, ismerik az elítélteket és a zárkák belső életét. Ők azok, akik még otthon is, álmukban is humánus nevében dolgoznak... Ők azok akikkel a kapcsolattartásunk rendszeres, kölcsönös és természetes, magától értethető. Örvendetes az is, hogy egyes börtönök „nevelési szolgálatára” is elmondható ugyanez.

Sajnálattal kell azonban azt is megállapítani, hogy a nevelők (és nevelési szolgálatok) többsége nem ilyen. Évről-évre növekvő közömbösséget, fásultságot, a kényelmes minimumon való teljesítést (elsősorban az adminisztráció vonalán) esetleg lelkes hozzáállás, majd gyors és tartós passzivitást tapasztalunk az együttműködésünk szintjén.

A konkrét jelenségek (melyek ugyan börtönökönként különbözően nyilvánulnak meg, de már kisebb-nagyobb körben általánosíthatók) egynemelyikének felsorolásszerű bemutatása az érzékeltetés és a jobbítás és a közös megoldáskeresés szándékával:

- nem (vagy csak többszöri /sokszori/ megkeresésünkre, kérésünkre) küldik meg a levelezésre rászoruló, kapcsolattartás nélküli elítéltek nevét, névsorát.

- a karácsonyi csomagküldő akciónkra a névsorokat felületesen, a kérésünket nem segítve (őszinte köszönet és tisztelet a kivételeknek) állítják össze. Olyan fogvatartottak nevei szerepelnek sorozatosan akik pl. a levelezőszolgálatunkon keresztül bírnak kapcsolattartással. A névsorban olyan elítélt nevét is megadják, akik tudvalevő, hogy a csomag megérkezése előtt szabadulnak...

- egyes elítéltek egyszerre több (sok) helyre írhatnak csomagkérő (követelő) leveleket a nevelője tudtával vagy tudta nélkül?

- ugyancsak a nevelő tudtával – tudta nélkül? írhatnak az elítéltek támogatást, csomagot kérő, követelő és zaklató leveleket magasabb világi és egyházi hivataloknak, intézményeknek...

- ugyancsak a nevelők ellenőrző és nevelési tevékenységeit kérdőjelezzik meg azok a levelek, amelyekben a csomagküldőinket, levelezőinket, a

megkapott csomagot esetenként még meg sem köszönve, újabb és újabb küldeményekért zaklatják.

- amikor a szabadulás előtt álló ügyét - talán egyáltalán - nem is ismerve valótlan adatokat közölnek és ennek következtében a szabaduló elé érkező munkatársunk hiába vár a börtönkapu előtt... (hogy szociális otthonba vigye a szabadulat!)

- voltak olyan intézetek, ahol egyetlen egy elítélt sem szorult és szorul karácsonyi csomagküldésre, vagy levelezésre...

- számunkra abszurdumnak tűnik, hogy egy pszichológus (tehetetlenségében?) magánzárka fenytetésre javasol (hat) egy feszült lelkiállapotban levő fogvatartottat...

- az az érzésünk, hogy sok nevelő nem ismeri a csoportjához tartozó elítéltjét.

A felsoroltak még oldalakon keresztül folytathatók és minden önkéntes munkatársunk a saját tapasztalataival ki tudná egészíteni azokat. Talán két dolgon kellene elgondolkoznunk:

1.) mi okozza, mi váltja ki és erősíti a tapasztaltakat és

2.) hogyan, mi módon változtathatnánk ezen, illetve mit kellene nekünk tenni a kapcsolatunkban előforduló negatívumok csökkentésére, megszüntetésére.

1.) Tudjuk, hogy a problémát, annak sokszorosan összetett volta miatt is, még csak áttekinteni sincs módunk. Feltárása ezért és ilyen keretek között reménytelen. De nem is célunk teljességre törekedni. Inkább az illetékesek és magunk továbbgondolására ajánljuk. Ezért ez esetben is csak néhányat felsorolva, a jelzés szintjén mutatunk be:

- a nevelési szolgálatok (és a mostani jogutódjaik: a bv. osztályokon belül szolgáló nevelők) a valóban elkötelezett és hivatást érző pedagógia törekvések jelenléte és eredményessége ellenére, mindig (a vezetők és a személyi állomány többségi megítélésében) csak szükséges rossz volt, amellyel elsősorban a nemzetközi elvárásoknak tettek eleget...

- ebből eredően is, egyfajta parkolópálya, súlylyesztő és ugródeszka egyaránt...

- ennek következtében e beosztásokra sok hivatás nélküli, e beosztást sokszor szegénylő és/vagy alkalmatlan került.

- hiányoznak az alkalmassági vizsgálatok

- egyes középszintű vezetők és parancsnokok nyíltan vagy burkoltan nevelés (és nevelő) ellenesek voltak.

- a mai, jelenlegi koncepció is csak a szociális ügyintézészt részesíti előnyben...

- a személyiségformálást rábízta a társadalmi szervezetek és intézmények bemutatójára, tevékenységére, egyedi vagy rövid ideig tartó, rendszertelen és legtöbbször ellenőrizhetetlen hatású produkcióira... Mindenesetre ezekre (legalább is

egy részére) szükség van, de csak mint kiegészítő, megerősítő módszerekre, melyek a fő tevékenységeket: a nevelők tudatos, tervszerű, személyiségre ható pedagógiai munkáját szolgálja.

- folyamatosan öröklődik a kényelmes: parancsadós-parancsátadós végrehajtás lineáris rendszere, melyben a felelősség mindig a parancsadót terheli...

2.) Jobban és folyamatosan kell tudatosítani a bv. dolgozók körében (a vezetők körében is) a kilétünket, munkánkat, eredményeinket és közös (érdekű) feladatainkat. További és személyes kapcsolatokra kell törekednünk a bizalom erősítésére. Adott helyzetekben, példamutató türelemmel kell bizonyítanunk Krisztust követő voltunkat. Szeretettel kell nem csak az elítéltek, de a bv. dolgozók felé is közelednünk, ha kell mindig újra és újra kezdve a bizalmon alapuló kapcsolat építését. Lehetőségeket kell teremtenünk arra, hogy a különböző rendezvényeinken részt vehessenek. Lehetőséget kell nyújtanunk a képzésükre, illetve részt kérni az ő képzésükben. Nevelői értekezleteken lehetőleg évente egyszer lehetőséget kérni a személyes találkozásra és beszámolásra. Inspirálni kell a parancsnokokat a JOBB LATOR előfizetésére, illetve a személyi állományt, hogy tekintsék a folyóiratot sajátuknak is és publikáljanak benne. Évente egyszer lehetőséget kérni az országos parancsnoki értekezleten való részvételre és arra, hogy ott közvetlenül tájékoztassuk őket a tevékenységünkről és kapcsolatunk alakulásáról. Részt kell kérnünk hasonló céllal, már a Rendőrtiszti Főiskola bv. tagozatában valamint a különböző alapszintű kiképzésekben is. A személyi állomány és családtagjaik részére istentiszteletet kell felajánlani és tartani, legalább karácsonykor, egy börtönhöz közeli templomban. Alkalmakat kell biztosítani arra, hogy a bv. dolgozó is bizalommal és bizalmasan, a saját gondjával-örömeivel, kérdéseivel és kétségeivel megkereshessen és megtalálhason bennünket, a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaságot.

Tudomásul kell vennünk, hogy a tevékenységünk során három ponton kell egyszerre helytállnunk: végezünk kell a fogvatartottak lelkigondozását, Istenhez vezetését és egy esély nyújtását a szabadulás utáni életére, feladatunk a személyi állomány pasztorációja is, de a saját magunk, a személyiségünk gondozása e tudatos szeretetvállalásban, szintén kiemelkedő feladatunk!

Szívből örülnék, ha a gondolataim és az elemzésem az olvasókban, közöttük az érintettekben, visszhangot váltana ki s a jobbító szándékú törekvéseinket hasonlóval viszonyoznák!

Természetesen a Jobb Lator valamennyiük rendelkezésére áll.

* * *

Egy szociálpszichológus gondolataiból

Nevezzük nevén?

Teljesen esetleges, hogy a sajtóban kiről jelenik meg valami teljes névvel, kiről csak kezdő betűkkel vagy még azzal se! Jóllehet bűnügyekben a sajtóinformációk megbízhatósága kérdéses, sokszor leplezetlenül elfogult, a szenzáció pedig olykor egyenesen a valóság feláldozásába kerül.

Még hozzá a helyreigazítás esélye nélkül, hisz az érintett a legkritikább esetben alakíthatja saját verzióját „sajtóértesüléssé”. Pedig veszélyes dolog ez a nevekkel! A börtönvilágban egy „jól megírt sztoritól” nagy veszélybe kerülhet, akit az újságíró valami nagy felzúdulást keltő bűncselelmény okán tűz tolla hegyére. A bentiek zöme nem tapasztalta még saját bőrén e sajtó-optika „szakmai” torzításait, és könnyen szószterint kér számon, torol meg szájba adott kijelentéseket!

Feszültségekhez vezetnek még akkor is, ha egybe-csengenek a bentiek véleményével: mindenki próbálgatja, a „külső megerősítés” nem változtatott-e az erőviszonyokon? Hát még ha a sajtó „igazságot” próbál szolgáltatni a belső erőszak egy áldozatának! Csak még jobban kiszolgáltatja neki! Nem magától értetődő, sokszor lehetetlen is, hogy kikerüljön a társai közül, akik eztán azért is terrorizálják, mert nem tűrte tovább szó nélkül, hogy eddig is terrorizálták.

A legszomorúbb azonban, ha az újságíró valami különösen szégyenletes ügy elkeseredett letartóztatottjából kanyarít szenzációt, aki a nevét is adja „megértő” hallgatója anyagához, hasonló megértést remélve maga iránt minden olvasótól is. Pedig paradox módon épp azzal hívhatja ki maga ellen az elkerülni remélt keserves sorsot, hogy nyilvános tagadásából tudják meg a társai, mivel is vádolják, és hogy hogy is bánjanak akkor vele ezek után. Hiszem, az emberek nem rosszak, főleg nem „javíthatatlanok”, és nem szabad őket meggondolatlanul a nyilvánosság pellen-gérjére állítani. Megnevezésük közösségi haszna semmiképp sem áll arányban a nekik okozott a károkkal! Nem tőle kell félni, hanem a bűntől, amit elkövetetett. Ő talán soha többé nem is követi el. De az szinte kizárható, hogy épp az olvasóval szemben pont ő próbálna meg. A bűncselelmény sokoldalú, pontos és hiteles feltárása sokkal több és hasznosabb tanulságot hordoz, mint egy-egy konkrét tettes neve, az általánosítható információk pedig a bűnmegelőzést, az áldozattá válás megelőzését is sokkal jobban szolgálják. Jó lenne hát alaposan meggondolni, kiírják-e valakinek a nevét, vagy ne.

Kóbor lelkek

Sokáig nem vettem komolyan a misztikát, az ezoterikát, újabban viszont mégis egyre érdekesebbnek tartom. Nem a nyilvánvaló és kőkemény igazságok és

lehetőségek birodalma ez, nem is vonatkozhatnak rá annak a szabályai. Képlékeny tündér- vagy épp démonjáték, ahol a sorsesemények formálásában egyenrangú tényező a látszat és a valóság, a hit és a tény. Különös sorsú szörnyekké, rejtélyes szertartásokká, mély igazságú törvényekké olvadnak itt össze a tapasztalati világ olyan elemei, amelyeknek a józan szemlélő számára semmi közük egymáshoz. Mégis olyan hitelesnek és igaznak tűnhet, ami összeáll belőlük, hogy ránk tudja hozni a tartós hidegletést, ha egy óvatlan pillanatban elénk villan. A minap láttam egy filmet, amiben „kóbor lelkek” játszottak ilyen ezoterikus kulcsszerepet. A főhősön belefűl az úszómedencébe. Együtt siklunk vele puhán egy kellemes meleg színű, bársonyos alagútban valami hívogatóan ragyogó fény felé a végén. Egyszerre azonban a külvilág hívogatásának engedve visszafordul. Látjuk, hogy árnyak nyúlnak utána, megragadják, megpróbálják erővel visszatartani. Magához térve éktelenkedik is egy nagy kék folt a karján. Aztán különös körülmények között több ismerős és ismeretlen megpróbálja, hogy elüsse, megfojtsa, vízbeölje, nyakát szegje, lemészárolja, stb. Utánuk kutatva megdöbben: röviddel a támadás előtt hivatalosan már valamennyien halottak voltak. Egy jósnő fedi fel a rejtélyt: Rövid időre meghalt, ezért a holtak birodalmának lakói már maguk közé tartozónak érzik, és megpróbálják újra és újra visszaszerezni. A következő holdtöltéig még távvezérelt báb módjára friss hullákban „kóbor lelkek” indulnak érte, hogy lelkét újra kiszabadítsák porhüvelye börtönéből. A kölcsönvett tetemek ereje nem emberfeletti, támadásaik kivédhetők, megghiúsult kísérletük után pedig végérvényesen meghalnak. Csak éppen felismerni nehéz őket, hisz ki gondolná egy szembejövőről, hogy az már csak túlvilági szolgálatára távvezérelt hulla? A főhősön végül hajsza hűján bár, de életben marad. Hogy jön ide mindez?

Aki börtönbe kerül, ugyanolyan helyzetben van, mint a film főhőse. Visszakerül ugyan korábbi világába, de őt is sajátjának tekintheti, utána is folyton utánanyúlhat az a másik, a börtön! Még az is hasonlít a „kóbor lelkek”-re: előéletét ismerve szándéka ellenére rántathatják új bajba evilági külsejű, de bentről távvezérelt, még le nem bukott bűnözők.

Milyen jó lenne, ha fordítva is megtörténhetne! Ha a kinti élet is utána nyúlhatna az embernek az önkéntes segítők, szociális munkások révén a börtönbe, hogy bentiek társai láthassák: ő mindennek dacára a kinti életet választotta. Minél hamarabb adhatná ennek a választásának tanújelét, talán annál kevésbé állna fenn a veszély, hogy szabadulása után a bűnbe próbálja újra visszarángatni valaki.

Dr. Végh József

Tomislav Ivančić

KÖVESS ENGEM

Találkozás Jézussal a kereszttúton

I. Stáció Jézust halálra ítélik

Az első keresztt: Az előítéleteket felvállalni (elfogadni)

Hallgass Jézusra, hogyan mondja Ő néked: Az emberek ítélték fölöttem és végül elítéltek. A nép, amely prédikációimat hallgatta, egy volt az állami és vallási hatalmasságokkal, akik elítéltek engem. Barátaim és apostolaim elmenekültek. Még röviddel azelőtt is teli voltak dicsőítéssel, csodálkoztak a csodákon, igyekeztek engem megérinteni, és biztosítottak hűségükről. Most azonban mindnyájan ellenem vannak, és keresztfeszítésemet kívánják Pilátustól. A külföldi Pilátus szeretne szabadon engedni. Mégis polgártársai kényszerítik őt, hogy kimondja felettem az ítéletet.

Az emberek körülöttem, sőt a te legeslegjobb barátaid ítélték meg és elítéltek majd. Ez nem jelenti azt, hogy te mindig vétkezes vagy. De mindig ítélték meg fölöttem. Most világossá válik számodra, hogy végülis az emberekre nem lehet ráhagyatkozni. Biztosabb és szilárdabb tartás egyedül Istenben van. Ez a keresztt megszabadít az emberektől, akikre támaszkodsz, és meghív, hogy hozzám fordulj. Ha téged az emberek elítélnek, átválthatsz az én oldalamba. Mert engem is megítéltek és elítéltek. Ne ellenkezz, ha ítélték meg fölöttem. Az ítélet nem tud téged kioltani, nem hagy egyedül, ez hozzám hoz téged, és a dicsőségbe vezet téged. Ez az adóslévél a te hozzám vezető ajtó, hogy találkozhassál velem. Most már senki sem ítélt meg téged többé.

II. Stáció Jézus magára veszi a kereszttet

A második keresztt: A mindennapokat elfogadni

Védekezhettem volna, vagy akár kívánhattam volna, hogy megvédjenek. Mondhattam volna: Ártatlan vagyok, miért kellene szenvednem? Mégis, morgás nélkül felvettem a kereszttet.

Életed minden pillanata egy-egy keresztt. Felveheted vagy eldobhatod. Menekülhetsz tőle, vagy találkozhatasz vele. Én magamra vettem. És ezzel tudod, hol vagyok található. Az erő nem a menekülésben, futásban van. Minden pillanatban döntés előtt állsz, hogy vajon akarsz-e Engem követni. Ez a második keresztt. Csak kevesek ismerik ezt föl. Sokan rendkívüli kereszttet keresnek. Mégis, a keresztt egyszerűen ott van a mindennapok felvállalásában. A hétköznap a te életed és a te keresztted. Ha felvesszed magadra, sok kegyelemben részesülsz, és hited gyorsan kibontakozik.

III. Stáció Jézus először esik el a keresztt alatt

A harmadik keresztt: Bátorság az eleséshez

Nehéz elesni. Mindenki azt kívánja, hogy megmaradjon lábain, átvészeldjen és győzedelmeskedjen. Én Isten vagyok, de mégis elesem a keresztt alatt, tehetetlenül. Mindenki látta csodáimat, és csodálkozott rajtam. Most azonban látnak engem elesni, megverve, megvetetten.

Legyen bátorságod elesni, és esésedet nem szépíteni, hanem bevállalni. A földön nem tudsz más lenni. Te itt vagy, hogy meghaladj. Mert meg van írva: „Akí elveszti életét, megtalálja azt”. Miért van benned félelem az eséstől? Miért nem mersz az emberek szemébe nézni, ha átszenvedtél egy kudarcot, ha ők okosabbak, mint te? Miért félsz, ha terhelnek téged a bűnök? Szeretnél jól átevíckélni ezen. Mégis nézd – ha elesel, hozzám jössz. Ne félj, az esés nem jelenti a véget. Miért fogod fel ezt oly tragikusan, miért szégyelled magad? Elesel, hogy hozzám kerülhess közelebb, hogy téged én emelhesselek föl. Ha megérted, hogy én is elesem, akkor esésedben megpillanthatsz Arcomat, és együtt fogjuk legyőzni a bűnt és a kudarcot. Fontos, hogy az esésben ne maradj egyedül, hanem hozzám közeledj.

IV. Stáció Jézus édesanyjával találkozik

A negyedik keresztt: A szeretett embereket, szeretteinket megszorítani

Lehetetlen, hogy valakit, akit szeretsz, meg ne szomorítsál. Ki is térhettem volna Anyámmal való találkozás elől. Tudod te, mit jelent az, hogy találkozol egy kedves személlyel, akit te kiábrándítottál? Elutasítottak engem, és mindenki megvetett, mint eretneket, mint tévtanítót. Anyám világosan tudta ezt. Látta külső és belső fájdalmamat, és szemembe nézett. Ez lehetetlen, teljesen lehetetlen, szemébe nézni azoknak az embereknek, akik téged szeretnek, ha mindenki kigúnyol téged.

Lehetetlen, hogy ne okozz csalódást azoknak, akik szeretnek téged. De te nem óvhatod őket meg ettől. Ne utasítsd vissza ezt a kereszttet. Engem fogsz megtalálni, ha megéled, hogy barátaidat megszorítottad. Látod, hogy milyen fájdalmat okoznak nekik a te nehézségeid. S ez gondot okoz neked. Anyám a hanyatlásomban értette meg, ki is vagyok én. A legeslegutolsó kívánság is meghalt benne sikereimet illetően, azonban hite teljes nagyságában kibontakozott. Az igazi barátot akkor ismered meg, ha ő akkor is hozzád húz, ha senki sem talál rajtad többé dicsérvonalót. Ő csak és csupán veled gondol, téged akar. Fogadd el a visszatetszést keltőt önmagadban. Fogadd el,

hogy másoknak csalódást okozol, és velem és Anyámmal fogsz találkozni.

V. Stáció

Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet

Az ötödik kereszt: Engedni, hogy segítsenek neked

Senki sem törődött már velem. Oly sokakat gyógyítottam meg, azonban ők is elhagytak engem, ahogy azok is, akikhez egészen közel álltam. Sebesen és vérezve, megrendülve az Anyámmal való találkozástól, szükségem volt szerető kezekre, amelyek védenek engem. Jönni csak egyvalaki jött, akit kényszerítettek. Vágyakoztam részvétből és szeretetből való segítség után, – Simont kényszeríteni kellett, hogy segítsen nekem. Senkit sem tudni magad mellett, aki szeretetből együtt szenved veled: kereszt. Ha elfogadod ezt, ha felveszed ezt, akkor szenvedésben többé nem vagy egyedül, mert én veled vagyok.

És még valamit. Legyen bátorságod hagyni, hogy mások segítsenek neked. Én is megtettem ezt, holott én mégis csak Mindenható vagyok. Engedd megtörténni, hogy mások felülmúljanak téged, hogy törődjenek veled, hogy neked szükséged van rájuk. Ez a kereszt, és nem tudod ezt kikerülni. Értsd meg, hogy ez egy hozzám vezető ajtó. Tehát ne csodálkozz, ha benned minden ellenszegül ennek a keresztnek. „Mert a test a lélek ellen tusakodik, a lélek pedig a test ellen” (Gal. 5,17) Fogd tehát a keresztet és kövess engem. Így nálam vagy.

VI. Stáció

Veronika kendőjével letörli Jézus arcát

A hatodik kereszt:

Elfogadni a jót ellenszolgálatás nélkül

Ők mindent elvettek tőlem, és mindenki elhagyott engem. Egyedül voltam, nincstelenül, a halál felé vezető úton. S akkor Veronika hozzám lépett, és egy kendőt nyújtott nekem. Tudod te, mi árad szét ilyenkor az emberben? Meghatódott voltam és hálával teli, de semmim sem volt, amivel viszonzhattam volna. Szenvédésemen és fájdalomon kívül semmim sem volt. Így odaadtam neki vérző Arcom lenyomatát.

Kereszt az, hogy hagyod, hogy jót tegyenek neked az emberek, anélkül, hogy lehetőséged lenne ezt nekik viszonzni. Légy bátor és tedd azt, amit nálam láttál. Fogadd el, hogy valamelyest adós maradsz. Az embernek nem kell mindent megfizetni. Mint ellenszolgálatást, add önmagadat. Tanuld meg, magadat megajándékozni hagyni anélkül, hogy kalmárszellemben viszonzásra gondolnál. Ez egy ajtó hozzám: elviselni a megszégyenülést, ha nem tudsz semmit sem adni. Így velem történik egy találkozás, és felismered az Atyát, mert neki sem tudod viszonzni, amit Őneked ajándékoz. Ő olyan, mint egy forrás, mely vizét ingyen árasztja. Ha te ilyen vagy, akkor Atyámnak egy gyermeke vagy.

Fogadd el ezt a keresztet is, hogy Istennek nem tudod viszonzni az Ő teljes szeretetét. Légy, mint egy gyermek, aki apjának és anyjának élvezzi a szeretét.

VII. Stáció

Jézus másodszor esik el a kereszt alatt

A hetedik kereszt: Visszaesővé válni

Egyszer már elestem. Mindenki erősnek akart látni. Azonban másodszor is elestem. Tudtam, hogy ez Anyámat megrémíti majd, s ellenségeimből a gúnyolódást hívja elő. Barátaim kiábrándultan visszahúzódnak majd tőlem. Gyengeségeim mindenkit megbotránkoztattak, s azt kérdezték magukban: Ez valóban Isten? Magamra vettem ezt a keresztet. Atyám mutatni akarta, hogy Ő bennem erősebb, mint ez a botrány.

Első alkalommal ha esel, még mindig ki tudod magad beszélni, de ha mégis másodszor is gyenge leszel, akkor mindenki be tudja neked bizonyítani semmitérő voltodat.

Ellenkezni fogsz az ellen a kereszt ellen, jóvá akarsz tenni ismét mindent, és igazolni akarod magadat. Azonban ez elidegenít téged tőlem. Ezzel ugyanis nem mellettem, hanem önmagad mellett tanúskodsz, ezzel csak a saját erődöt akarod bebizonyítani. Legyen tudatos az számodra, hogy te mindig és újra el fogsz esni, azonban én felemeljek téged. S akkor azt fogják mondani: Nézd csak, valaki segített neki felkelni.

A te hetedik keresztet abban áll, hogy gyengeségeidet bevallod. Ne félj az eleséstől, hanem fordulj énhozzám. Ha te felveszed ezt a keresztet, rajta találsz engem, mert csak a pusztá emberi szenved itt kudarcot, a lélek azonban győzedelmeskedik.

VIII. Stáció

Jézus vigasztalja a síró asszonyokat

A nyolcadik kereszt:

A saját szenvedésben másokat vigasztalni

Az asszonyok hallgattak rám, hittek nekem, megszerettek engem. Én megáldottam gyermekeiket. A szívükkel néztek engem, és nem tudták megérteni, hogy bárki is elítéljen. Sírtak, mert érezték, hogy elítélésemmel az Élet felett is kimondták az ítéletet. Szomorúságukban vigasztaltam őket.

Ez a kereszt, a saját szenvedést legyőzni, és mögötte megpillantani a szabadságot. Végülis egyetlen fájdalom sem tragikus. Tragikus a szívkeménység és a vakság. Fel nem ismerni azt, hogy minden halál mögött a feltámadás vár; a betegség mögött a felépülés; a búcsú mögött a viszontlátás; – engedni, hogy rádtörjön az önsajnálat, ez a tragikus.

Ott vívod ki a győzelmet, ha látva mások szenvedését, vigaszt nyújtasz, akkor is, ha te magad is vigasztalásra szorulsz. Akkor számodra Istentől jön a vigasztalás. Légy bátor, és mondd le az emberi vigasztalásról, és könyörögj ki bátran az Isten erejét. Így győződ le a világot. Így keresztúton mégy, amely azonban bevezet az életbe téged. Ha te magad is csupa seb vagy és fájdalmaid vannak, de másokat vigasztalsz, akkor megtalálsz engem, és én leszek a te támaszod.

Fordította: Pintér Ilona

DIAKÓNIA: A SZERETET, AZ IGE ÉS AZ OLTÁR SZOLGÁLATA

(Diakónusok az egyház és a társadalom peremén élők lelkipásztori gondozásában)

Gilles Rebeche

A diakónia és a diakonátus egy franciaországi egyházmegyében

Az állandó diakonátust Franciaországban elsőként az egykori zsinati atya, a Toulon-i egyházmegye későbbi püspöke, Mons. Barthe vezette be 1982-ben. Mons. Barthe aktívan részt vett a *Gaudium et spes* zsinati konstitúció előkészítésében, s a Zsinaton következetesen azon fáradozott, hogy az egyház a világgal párbeszédet folytató, szegény és szolgáló egyházzá váljon. Toulon püspökeként pedig arra törekedett, hogy ne csak a középosztály, hanem *mindenki* főpásztora legyen. Fájdalmasan érzekelte, hogy az egyház a szegényeket legfeljebb csak karitatív akciók révén éri el, ám a kitaszítottaknak és a peremen lévőknek nincs *helyük* az egyházban, nem részesülnek katekézisben, nem vesznek részt az egyház ünnepeiben, liturgiájában. Ezért bízta meg a szerzót, G. Rebeche diakonust, hogy építse fel az egyházmegye olyan diakonális struktúráját, alakítson ki olyan helyeket, ahol a legszegényebbek aktívan részt vehetnek az egyház életében, s *hívó személyeknek*, nem pedig *karitatív akciók tárgyának* tekintik őket. Előadása elhangzott a Nemzetközi Diakonátusi Napokon Budapesten 1991. április 2-án. (Ford.)

Néhány nappal ezelőtt temettem el nagyapámat. Mivel nagyapám varázssvesszős vízkuató volt, temetésén részt vettek sokan, akik neki köszönhették, hogy házukban, telkükön vizet találtak, kutat áshattak. Ezért az olvasmányt a Kiv. 17. fejezetéből vettem, ahol az áll, hogyan fakasztott vizet Mózes a sziklából, s hogyan adta vissza ezzel Izrael reményét. Miért is említem mindezt? Azért, mert hiszem, hogy a diakónusnak is egy kissé „varázssvesszős”, azaz istenáldotta „vízfakasztónak” kell lennie, aki megnyitja az egyházban szunnyadó, kihasználatlan szeretet-tartalék, szeretet-energia forrásait, felfedezi és feltárja a szolidaritás éltető kútjait, amelyeket betemetett a világ mérhetetlen egoizmusa, önzése, s hogy így visszaadja a reményt a szegényeknek, s a hosszú úton reményüket veszített kitaszítottaknak.

A diakónia a szociális-karitatív tevékenységet beágyazza az egyházmegye missziós munkájába

Mi nem pusztán „szociális diakóniáról” beszélünk, hanem arról, hogy az evangelizáció, a missziós tevékenység magában foglalja a szociális munkát is. Nem arról van szó, hogy az evangelizációt és a szolgálatot egymás mellé állítjuk, hanem arról, hogy szolgálatunkat úgy éljük meg, hogy az felragyogtassa az evangélium örömhírét, az evangéliumot pedig azáltal igyekszünk megélni, hogy életre váltjuk a szolgálatban.

Ezért az egyházmegye felállított az egyik nyomornegyedben egy „katekétikai” központot. A nyomornegyedre jellemző volt a sok erőszakos cselekmény, a szekták jelenléte, rengeteg munkanélküli, fiatalokú bűnöző, alkoholbeteg élt együtt, akiket az egyházközség már nem tudott elérni, megszólítani. A központ az egyházközség kihelyezett intézménye, de önállóan működik. Világok és papok kicsiny baráti közössége önként beköltözött a nyomornegyedbe. Egy családanya, aki segítségükkel kigyógyult alkoholbetegségéből, hitoktatói megbízást kapott. Ez a megbízás visszaadta hitét, önbecsülését, majd belépett a lakóközösségbe, amitől korábban elzárkózott. Ez a példa is mutatja, hogy a diakóniában elválaszthatatlanul össze-

kapcsolódik a „lelkipásztori és a szociális tevékenység”, a „szó és a tett”, az „örömhír és a szolgálat”.

A diakónusok tevékenységükkel az egész egyházközséget arra ösztönzik, hogy mindenki tudatosodjék az egyház diakóniájának feladata

Egyházmegyénkben a diakóniát úgy tekintjük, mint *minden megkeresztelt hívő* feladatát. A diakónia irányítása és megvalósítása az egyházmegyében a püspök feladata, aki ezt a főpásztori feladatot felszentelt diakónusaira támaszkodva végzi. Ezért a diakónia nálunk tulajdonképpen nem szervezet a szó eredeti értelmében, hanem inkább emberi kapcsolatok hálózata, amelyben ki-ki a maga helyén azon fáradozik, hogy a szegények és kirekesztettek részt vehessenek a társadalom és az egyház ültető életében. Természetesen van néhány intézményünk is, amelyeket az egyházmegyei karitás igazgat. Ilyen például a „Hajléktalanok tanácsadó és segítő szolgálata”, vagy az „Egészségügyi ellátásból kimaradtak ambuláns orvosi rendelője”, védett munkahelyek, hajléktalanszállók és így tovább. Ám a diakónia maga sokkal több, mint azoknak a feladatoknak az ellátása, ami ezekben az intézményekben folyik. Nem arról van szó, hogy egy rosszul működő társadalomban „befoltozzuk” a szociális háló hiányosságait, hanem hogy olyan komplex, az egész embert érintő programok kifejlesztését támogatjuk, ahol a legszegényebbek, a leginkább kitaszítottak is megtalálják a helyüket. Ezt a feladatot a diakónusok közösségének irányításával különféle lelkipásztori területeken máris végesszük: a romák között, börtönökben, hajléktalanok között és így tovább. A közösség megélésére lehetőséget nyújt mind a közös munka, mind a közös ünneplés.

A diakónia az a terület, ahol az egyház „párbeszédet folytat a mai világgal” (VI. Pál)

Egyházmegyénkben a diakónia lelkeségét nemcsak az evangéliumokból merítjük (ld. Jn 13), hanem a II. Vatikáni zsinat *Gaudium et spes* konstitúciójából is.

A diakónia nem katolikus „filantrópia”, széplelkek pusztá jótékonykodása. A francia szellemi életben előtérbe került a polgári jogok hangsúlyozása. Nem csupán az emberi jogokról van szó, hanem a polgárok jogairól is, vagyis arról, hogy a szegényeket is megilleti a jog, hogy részt vegyenek a politikai életben és megtanuljanak tájékozódni benne. Ha a szegényeknek nincsenek érdekképviseleti és érdekérvényesítő szervezeteik, akkor fennáll a veszély, hogy a diakónia akaratlanul is hozzájárul az egyfajta „nemzeti apartheid” gyakorlatához azáltal, hogy csak „kezeli” a szegénységet, s nem törekszik a megszüntetésére. Ezért sokat teszünk azért is, hogy bizonyos kizáró mechanizmusok működésének gátat vessünk (például a diakónusi egyesületbe tapasztalatcserére hívunk tudósokat, vállalkozókat, szociális munkásokat), de azon is fáradozunk, hogy a szegények eljussanak a „polgári öntudatra”, tudatában legyenek választópolgári jogaiknak és kötelezettségeiknek (gyűléseket tartunk, újságot adunk ki számukra). Evangelizációs szempontból ez azt jelenti, hogy igyekszünk a szegényekben tudatosítani „kettős állampolgárságukat”, azaz - Szent Ágoston szavaival élve - „az Isten városában” és a „földi városban” elfoglalt helyüket. Ennek megfelelően kevesebbet beszélünk a szociális munkáról, s többet a társadalmi életről, nyilvánosságról.

A diakónia lelkiisége új életformákat hozott létre

Manapság Franciaországban sokat vitatott kérdéssé vált, hogy mire is van tulajdonképpen szüksége egy város lakónak az emberhez méltó élethez. A kormány külön minisztert állított a városi problémák megoldására. Az egyházmegyei diakónia keresi azokat az utakat és lehetőségeket, hogy a városi élet a legszegényebbek számára is elviselhető, minőségibb legyen. Egy város lakónak szüksége van olyan helyre, térre, ahol felfrissülhet, kipihenheti magát; lehetőséget kell kapnia arra, hogy a közösség hasznos tagjává legyen; s végezetül kellő mozgássi szabadsággal kell rendelkeznie.

Meggyőződésünk, hogy új utakat és lehetőségeket kell keresnünk, miközben figyelemmel kísérjük a körülöttünk zajló társadalmi fejlődést, s élünk a kínáló lehetőségekkel. Az egyházközségek legfontosabb feladata, hogy az idők jeleire figyelve olyan lehetőségeket teremtsenek, amelyek a várost, a városi életet elviselhetővé teszik a legszegényebbek számára is. Példaként említem a „Szent Pál kertészet” történetét. A közeli autópálya kettévágott egy birtokot. A kisebb része, környezetvédelmi és egyéb okokból használatatlanná vált, ezért tulajdonképpen parlagon hevert. A karitás önkéntesei a környezetvédőkkel együtt felkeresték a tulajdonost, s tárgyalni kezdtek egy esetleges biokertészet megvalósításáról. A kertészetet védett munkahelynek szánták, ahol a nagyváros elesettjei, szegényei, hajléktalanjai munkát is találnak, ugyanakkor kimozdulva a városból, a személyiségüket folyamatosan romboló utcai környezetből, felüdülést is nyerhetnek. A kertészet dolgozói terményeiket a városban árúsítják. Az egyházközségek hívei előszeretettel vásárolnak náluk. Így a szegények a piacon nemcsak vevőkkel, hanem barátokkal is találkoznak. A kertészet dolgozói évente egyszer közös ünnepre hívják meg az egyházközségeket. Ezáltal lassan kezd megváltozni az egyházközségek arculata is. A konszolidált, „középosztályhoz” tartozó hívek szolidárisabbak azokkal, akiket korábban talán megvetettek, vagy átnéztek rajtuk, a peremen élők pedig otthonosabban érzik magukat az egyházban, mert emberi kapcsolatok hálója köti őket oda.

Így válik egyre kézzelfoghatóbbá, hogy a diakónia sokkal több, mint valami karitatív akció. A diakónia az egyház életének elengedhetetlen eleme. Az élő, eleven egyházközségben egységben kell megvalósítani az egyház hármasküldetését, a *liturgiát* (istentisztelet), *martíriát* (ami nem más mint az igazságról való tanúságtétel, azaz a tanítás) és a *diakóniát*.

(Fordította: Molnár Ferenc)

Az Egyház szava

Irányelvek az állandó diakonátus bevezetéséhez

(Magyar Katolikus Püspöki Konferencia, 1991. 2. 2 - 3. pont)

A diakónusok feladatai az Egyházban

Minden diakónus az alábbi három területen tevékenykedik: a *testvéri szeretet*, az *ige* és a *liturgia* szolgálatában. A diakónus szolgálatának mindhárom területét Krisztus szolgáló szeretete határozza meg.

2/ Az ige szolgálat

Igeszolgálatát által a diakónus erősítse meg testvéreit a hitben, vezesse el őket a hit közösségi megtapasztalására és bátorítsa őket a hitből fakadó tanúságtételre. E tevékenységéhez többek között az alábbi feladatok tartoznak: a hitről való tanúságtétel és beszélgetés egyénekkal és csoportokkal, különösen az élet határhelyzeteiben lévőkkel (súlyos betegek, haldoklók) és a testi-lelki rászorulókkal. Az ige diakóniájára a diakónus lehetőséget kap az igeliturgiák beszédeiben, a szentmisék homíliáiban, az iskolai és a templomi hitoktatásban, a felnőttképzésben, keresztségi beszélgetéseken, jegyesoktatásokon.

3/ A liturgia szolgálat

Liturgikus szolgálatával a diakónus hitelesen tanúsítja az Isten-szolgálat és a testvéri szeretetszolgálat elválaszthatatlan egységét. A diakónus jelenléte és liturgikus szerepe folytonosan felhívja a liturgikus közösség figyelmét arra, hogy a diakónia minden keresztény közösség életének lényegi alkotóeleme és minden klerikus fontos feladata.

Laza szövetség a láthatáron?

A Humanitas Egyesület Dr. Pál László kandidátus személyében értekezletre hívta össze azokat a társadalmi szervezeteket, amelyek a börtönökben tevékenykednek, illetve a börtönökkel kapcsolatban végzik vállalt feladataikat. Az értekezletre 1997. február 18-án az Igazságügyminisztériumban került sor. A jelenlevők mindenféle csúciszerv gondolatát elutasították. Ugyancsak elutasították a jogi személyiségű koordinációs szervezet létrehozását is, bár ennek (látszólag!) finánciális előnyei is lehetnének.

Egyetértettek abban, hogy valóban szükséges lenne egy koordináló, információs, etikai szövetsége a többékevésbé hasonló tevékenységet végző szervezeteknek. Egy laza szövetségre, egy információs irodára, etikai kódexre is alapuló együttműködés gondolata, amelyet önkéntesen vállalhatnak és melyből indoklás nélkül kiléphetnek.

Dr. Pál László koordinálásával egy megállapodást előkészítő bizottság alakult. Minden csatlakozni kívánó szervezet az elképzeléseit az együttműködésről f. év március 15.-ig kell, hogy megküldje Dr. Pál Lászlónak. A bizottságnak az együttműködési megállapodás javaslatait április 15.-ig kell elkészítenie és jóváhagyásra visszaküldenie az együttműködni kívánó szervezetekhez. Egy később meghatározandó időpontban pedig alakuló ülésen jönne létre egy nem jogi személyiségű szövetség: a megvetett (a joggal is üldözött) emberek: az elítéltek, szabadultak, prostitúcióból élők lelki, mentális és szociális gondozását végzők (egyesületek, alapítványok, egyházak és magán-személyek) információs, koordináló szövetsége.

A Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság felajánlása az „információs, koordináló szövetség” részére:

1. A börtönökből érkező támogatást, csomagkérő leveleket küldjük a Társaság központjába, ahol ellenőrizzük a támogatást kérő személyét, illetőleg rászorultságát. Indokolt esetben a kérelmezőt támogatásban részesítjük.
2. Amennyiben a támogatást a szövetség tagjai maguk akarják teljesíteni, szolgáltatásként ellenőrizzük a támogatást kérő személyét és rászorultságát.
3. Minden börtönlakó ügyében kérésre tanácsot, információt szolgáltatunk.
4. A Társaság folyóiratát, a JOBB LATORT felajánlja szolgáltatásként a Szövetség információs hordozójának, fórumának.
5. A bekapcsolódás lehetőségét a Társaság képzéseibe, lelkigyakorlataiba, valamint az induló levelezők oktatásába.
6. Felajánlja szolgálatait a hírek, információk, kérések stb. folyamatos megjelentetésére az Interneten.

Levél a börtönből

Szeretnék kérni a Szeretetszolgálattól „friss” JOBB LATORT, MÉCSEST és a most megjelent Dicsértessék című kiadványt. Utóbbiról a Börtönúj-ságban olvastam a *Pálfordulás* című cikkben. A legutolsó MÉCSES kiadvány ez év március-áprilisi, a JOBB LATOR még tavalyi, amit a könyvtárunkban olvastam. Szeretnék hozzájutni az Önök kiadványaihoz, itt a rácsokon belül. Természetesen ha pénzbe kerül, erről is tájékoztassanak.

Én április 19. óta nem áldoztam, nem gyóntam, mióta ide szállítottak a „pusztába”, egy szentmisére volt lehetőség. Akkor azt mondta a pap, hogy nyári szabadságra megy, és nem látja értelmét 6 fő miatt (akikből 4 végignevette a szentmisét) bejárjon a börtönbe. Én teljesen megértem őt.

Körülbelül egy hete a stúdióssal ketten az egyik körletben összeírtunk 47 nevet, akik igényt tartanak arra, hogy börtönlelkész járjon az intézebe. Bár nem lenne igazam, az az én meglátásom, hogy ez a létszám úgyis kevesebb lesz, amikor arról lesz szó, hogy menjünk misére vagy beszéljessünk a szeretetről, Jézusról. Azért jó lenne már az elején kiszűrni az olyanokat, akik csak azért jönnek ezekre a foglalkozásokra, hogy viselkedésükkel megzavarják azt. A jelentkezett elítelt testvérek közül sajnos nem soknak van kifejlődött imaélete, többségüknek gondot okoz egy Miatyánk vagy az Üdvözlégy imádságok elmondása. Szégyellnek keresztet vetni étkezés előtt és után imádkozni. Félnak, hogy kigúnyolják őket a többiek, és talán félnak egy kicsit önmaguktól, nem alkotnak reális képet magukról, el vannak csigázva, csak a test kívánságainak élnek, és a többit megvetik, aki nem olvassa az ő szennylapjaikat. Egy szép-irodalmi könyvet nem olvasnak csak a TV műholdas csatornáit nézik, amikor már folyik a vér, az erőszak és más egyéb. Sajnos ez kell a börtönlakók nagy részének.

Ezért lenne jó egy olyan „beton” börtönlelkész, aki a „nyelvükön tud beszélni – ez elég nehéz feladat, de látom rajtuk, hogy szeretnének ők is olyan vidámak és mosolygósak lenni, mint amilyen én vagyok. Pedig ha tudnák, hogy belül mit érzek...

Vannak közöttük olyanok, akik szeretnének jobb útra térni, megváltozni, kíváncsiak a Szentíráásra és annak tartalmára, magyarázatára. Persze van, aki „töményen szívja magába” az Igét – azok, akik cigarettát csavar a Szentírásból. Ezt én nem láttam, csak egy Szentírást találtam a könyvtárban össze-vissza volt tépve, szaggatva. Én ezt magamhoz vettem, és azóta őrzöm.

Szeretném megtudni, hogy most mennyibe kerül egy Szentírás a könyvesboltban, mivel nagyon hiányzik itt a börtönben. A későbbiekben szeretnék vásárolni egy példányt postai utánvétellel.

Kérem az imákat arra, hogy itt Állampusztán is legyen állandó börtönlelkész (én személy szerint nagyon örülnék, ha egy római katolikus pap lenne az), gyónási lehetőség, szentmise.

„Az ima és áldozat adják meg nekem minden erőmet, s e kettő az én legyőzhetetlen fegyverem!” (Kis Szent Teréz)

Szeretettel V. A. elítelt, Állampuszta

Paál Judit nscj

MOZAIKOK

Mozaikok. Mozaikkockák. Szemvillanások, tekintetek, mondatrészletek, beszélgetések, mozdulatok. A kép nem teljes. A hetek múltával egyre világosabb, hogy valóban „Tíz év után kezdi az ember sejteni ezt a világot” - ahogy ezt nekem is idézték.

Mozaikok egy világról, amely kicsiben a (kinti) társadalom képét adja. Mintázza azt és mégis más. Egy zárt világ, benne a fogvatartottakkal. S ami körülveszi, miatta van, lehetőség szerint érte. Nevelők és felügyelők, egészségügyiek és egy egész intézményi „háttér”.

Ki ez az elítélt? Egy asszony, aki egyszer vétett, szembefordult a törvénnyel. Valaki(k)ért megtette. Várják és menne. Egy asszony, aki eddig még senkihez nem tartozott - vagy éppen túl sokakhoz -, akinek útja újra és újra szembefordítja a törvénnyel. Nem várják de menne. Nincs hova. Nincs kihez. A helyzetek tovább variálhatók, árnyalhatók.

Aki itt van, sebzett. Önmagát sebesítette meg és megsebeztek. Fájdalmas úr van benne, amit pótolni igyekszik, de a hiány valódi nevét nem (biztos, hogy) tudja. Fizikai, pszichés, szellemi és lelki hiányok elöl menekül(t) pótcselekvésbe, sodorta az a társadalom szélére, a börtönbe.

Emberként három ősi vágy éltet minket: nevem legyen, növekedhessek, gyökeret verhessek.

Nevem legyen. A névhez egy arc tartozik, jobban mondva egy felcserélhetetlen archoz tartozik egy saját név. A „név” tehát azt jelenti: nem vagyok kicserélhető, egyetlen vagyok, és ebben az egyetlenségemben elismernek és elfogadnak. A név ennek a megismételhetetlen egyszerűségnek a kifejezése.

A jövőre nézve pedig tudjunk remélni a javulásban.

(Don Bosco)

Növekedhessek - ez az ember másik ősi vágya. Arról a tapasztalatról van szó, hogy magamtól tudok mozogni, továbbjutni, szabad lehetek. Az emberek életük történetének megírásához maguk is hozzá akarnak járulni. Ősi vágy él bennük, hogy kibontakozzanak, alkossanak. Az ember lényébe, mint Isten képmásába (Ter 1,26) bele van írva a kreativitás. Ez az emberi alkotás nem önkény vagy hangulat („azt csinálom, amit akarok”), hanem: „vágyakozom arra, hogy az legyek, ami belém van rejtve”. Élőnek lenni annyi, mint növekedni tudni.

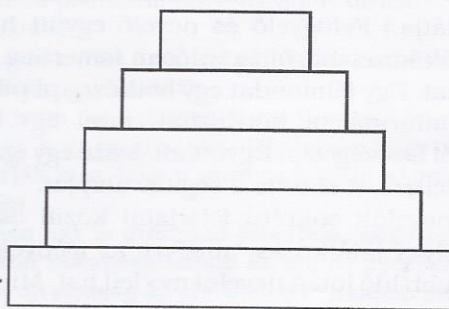
Otthonom legyen, gyökeret akarok verni valahol, ez minden ember kívánsága. Keressük a világban azt a helyet, amelyhez annyira odaillesk, hogy gyökeret tudjunk verni benne. Ez lehet egy valóságos helyszín: lakás, ház, ország, de lehet a család egy közösség is. (Baternay Agota rscj).

Vágyainkon túl, igényeink is meghatározóak. A H. Maslow amerikai pszichológus az ember magatartását öt alapigényre vezeti vissza, amelyek föl- és alárendeltségi kapcsolatban állnak egymással. Ez a grafikusán ábrázolt rendszer „Maslow-féle igény-piramis” néven vált ismertté.

Maslow elméletének az az alapja, hogy az igényeket emelkedő sorrendben kell kielégíteni. Pl. ha valakinél az 1. fokozat nincs kielégítve (táplálék, alvás igénye), a felsőbb fokozatok csak akkor lesznek érdekesek a számára, ha alapigényei már kielégültek.

Maslow szerint az ember mindaddig elégedetlen és nyugtalan, amíg nem teheti azt, amire képes. Minden ember olyan életet és munkafeltételeket keres, amelyek a legsajátabb képességei számára jelentenek kihívást.

5. önmegvalósítás
4. megbecsülés + elismerés
3. kapcsolatok + valamilyen csoporthoz tartozás
2. biztonság + védettség
1. alapigények: táplálkozás, alvás, védelem az időjárás ellen.

A „Maslow-féle igény-piramis”

Ebből persze az is következik, hogy ha adott társadalmi helyzetben hosszú évekig (évtizedekig) az alap fizikai igények megteremtése is kérdéses, a további igények kialakulásáról nem beszélhetünk. Az egyik fontos kérdés tehát az igény hiánya, ill. az igényesség kialakítása. Ez valóság a börtönben.

Egy megmerevedett, kilátástalan és visszafordíthatatlan helyzet. Valóban az? Ezt látni. Pedig épp a VALÓSÁGRA tekintve elevenedik meg és válik re-ményteli, megfordítható *folyamattá*. Hogyan?

Amikor az elítélt szembe mer nézni azzal, ami volt (bűnt követett el), képessé válik a továbblépésre. Lelki értelemben a bűn vállalása (Isten és ön-maga előtt) nyitja meg a bereteszelt kaput a kegyelem befogadására. Ezzel együtt, s részben előzményként ismeri fel és fogadja el azt az egyedi és személyesen neki szóló hívást, amellyel az Isten szeretete őt élni hívta... Önállóvá, egyénivé, emberré, nővé.

Ameddig azonban önértékelése nem reális, saját tettéért nem vállal felelősséget, még gyermeki állapotban van. Akár 50 évesen is. Önálló személyiséggé válni szocializációs folyamat. Az ember megtanul kapcsolatainak társadalmi síkján önálló személyiséggé válni. Nemcsak átvesz egy vagy több szerepet az adott példa szerint. A környezete vele szemben támasztott elvárásait keresztülviszi – még ha ezeknek az elvárásoknak ellentmondóan is – saját lelkiismerete, saját szabadsága szerint. Egy saját magára lelt személy megtanulja, hogy a szerepét olyan szuveréneken élje, hogy félelni tudjon azért, amit tesz. Nem elégszik meg egy passzív alkalmazkodással. (W. Friedberg) Ha a fenti folyamat részben vagy egészben hiányos, reszocializációra van szükség. Lehetséges-e egyáltalán?

A perszonalizáció (önálló személyiséggé válás) erősen függ a modell(ek) és elfogadó személyes kapcsolatok meglététől, ill. hiányától.

Fogvatartottként zárkatársaival, munkatársaival, a felügyelőkkel és a nevelőkkel kerül kapcsolatba. Számolva a másik fogvatartott esetleges rossz befolyásával, most mégis csupán a két utóbbira tekintünk.

A börtön megőriz és szándéka szerint nevel. (A nevel szó a „növel”-l azonos szótövből származik. Képessé tenni arra, ami benne van, de maga még nem látja.) Felügyelő és nevelő együtt hat. A felügyelők közelebből és valósan ismerik a fogvatartottakat. Egy félmondat egy hétköznapi pillanatban több információt hordozhat, mint egy hosszabb nevelői beszélgetés. Együtt áll össze egy igazibb kép az elítéltről, s ez adja a segítség alapját.

A nevelők sokrétű feladatai közül csak egy a személyes találkozás, amelyre az igényeknél jóval kevesebb idő jut. A nevelői modell hat. Mint minden nevelésben azonban a szó kevésbé, mint a tett. „Nem az számít, amit mondasz, hanem aki vagy.” Megrázó élmény volt szemtanúként jelen lenni, ami-

kor egy embert és a nőt is tisztelő hanglejtés nyomán a saját méltóságára sejtett rá az elítélt.

Azzá lesz, aminek tekintem, amire képesnek hiszem. Ez folyamat, s annak is igen-igen hosszú. Sokszoros újrakezdéssel. Egy KIHÍVÁS és egy VISSZAHÍVÁS. Ki abból, amiben vergődik, s vissza az ÉLETbe.

A változás kiindulópontja a személyes érintettség. Érintettség ott keletkezik, hol egy élmény belsővé válik, tapasztalattá lesz. (B.Á. rscj)

Ehhez a változáshoz, önmagává váláshoz, tetteinek vállalásához, a Kilépéshez többszörös segítséget kap. Ilyen a tanulás lehetősége (tanfolyamok), az énekkar, az ünnepi előadások, s az azokon való részvétel, a kibontakozás, egy, a mélyben rejtőző „én” fölbukkanásának lehetősége is. A sportolás feltétlenül segítené az olykor riasztóan medret nem találó feszültségek levezetését.

S mit tehet, aki börtönpasztorációba vág? A nevelők mellett és az ő munkájukat kiegészítve *jelen lehet* a fogvatartottakért és ömelléttük. Megszólíthatóan. Hitéleti alkalmakon túl – közöttük. Egyet adhat, amit ő is kap: az elfogadást. Mégis és minden ellenére... Hogy növekedni tudjon – ön-maga legyen, felismerje, hogy – Isten szeretett gyermeke.

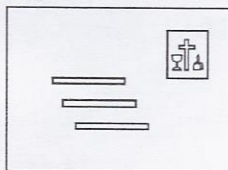
Paál Judit nővér a Szent Szív Társaság (Sacré Coeur) tagja. Az egy hónapos apostoli gyakorlatát a Kalocsa Fegyház és Börtönben töltötte, ahol egész nap az elítéltek között tartózkodott, csak éjszakára vonult vissza a szálláshelyre. Munkálkodását úgy az elítéltek, mint a személyzet áldólag emlegeti
(A főszerkesztő)

Fazekas Lajos

Mindent-égető tűz

Aki Istenről akar szólni,
az igazságot kell szeretnie;
s ne csak felizzott vasként süssön,
vagy rőzse ágként megsemmisül-
jön, –
mindent-égető tűz legyen hite!

Aki Krisztusért szenvedést vállal,
– ha nem is többet, mint jó Cirenei
Simon, ki vállalán a keresztfával
a Gyötrelmes Út segítője lett, –
érezze: Istennek nyújt kezét.

A MÉCSES LEVELEZŐSZOLGÁLAT HÍREI

LELKIGYAKORLAT

Levelezőink számára – mint már máskor és szóban is hirdettük, lelkigyakorlatot rendezünk.

A lelkigyakorlatot tapasztalt börtönlelkipásztorunk, a Szent Miklós Ház és Alsószenttamási otthonunk vezetője, Kunszentmiklós plébánosa, **Csorba József** atya vezeti

A lelkigyakorlat helye és ideje:
**Kunszentmiklós, Katolikus Kollégium,
1997. április 4–6-ig.**

Program:

4. péntek de–du. gyülekezés, ismerkedés
16 órától: bevezető elmélkedés, szentmise – keresztút a megvetettekért

5. szombat: lelkigyakorlat

6. vasárnap: lelkigyakorlat, szentmise, ebéd

A szállás és az étkezés ingyenes. (Önkéntes, név nélküli hozzájárulást természetesen köszönettel elfogadunk)

A szállást puritán kollégiumi többágyas szobákban tudunk biztosítani!

Jelentkezni a Társaság központjában vagy a kunszentmiklói plébánián lehet.

Türelmet kérünk

A karácsonyi csomagküldés után – Isten áldásaként – többen jelentkeztek levelező munkatársnak. Mindegyiküket örömmel regisztráltuk és szeretettel köszöntjük sorainkban. „Technikai” hibák miatt azonban többüknek még nem tudunk nevet juttatni, mert a bv intézetekből csak lassan kapjuk meg a rászorulókat nevét. Kérem szíves türelmüket!

Fazekas Margit

Emlékeztető

Böszörményi Judit 1997. január 14-én, Óbudán tartott előadásának vázlatát

Mentálhigiéné:

latin + görög eredetű szó

lelki egészségtan

a lelki problémák megelőzésének és orvoslásának, a lelki egyensúly megőrzésének tudománya.

Lelki egészség megnyilvánulása:

önkontroll

sikeres önirányítás

lelki értékekben való növekedés, fejlődés

autonom személyiség

realitás érzék a lehetőségekre vonatkozóan

rugalmas viselkedés

nyitottság az új ismeretek iránt

értékes feladatok hatékony, optimális kapacitással történő megoldása.

Örömhíreink Olvasóink leveleiből

Tisztelt Fazekas Margit!

Örömmel tudatom, hogy szívesen bekapcsolódunk az utolsó pénteki keresztúti ájtatosság részvételébe.

12–15 embert toboroztunk az indításhoz. Idővel maguktól is jönnek majd az emberek. Egyelőre ennyit. Tudunk segíteni, imáinkkal eddig is igyekeztünk tenni valamit az elesett emberekért.

Üdvözlettel

Gaal Jánosné, Sárvár

Kedves Mécse Szeretetszolgálat!

Levelezést szeretnénk kezdeni egy börtönlakóval. nem tudom pontosan, hogy hogyan is történik ennek lebonyolítása.

A megírt levelet az üres borítékban csatoltan küldöm. Kérem, továbbítsák.

Szeretném, ha a jelgém: Kicsi Veronika lehetne.

Kérem, hogy ha nem okoz túlságosan nagy fáradságot, írják meg, hogy a jövőben hogyan végezzem a levelezést.

Egyben azt is örömmel jelentem, hogy egy kis csoporttal bekapcsolódunk az utolsó pénteki „Keresztúti ájtatosság az elítéltekért” imaláncba.

Testvéri szeretettel

T. I-né, Békéssámszon

Kiút veled

Xavier Thévenot

Prostitúció – elidegedés

Számos egyéb ok mellett íme három, ami megmagyarázza, hogy miért is vezet a prostitúció a személy elidegedéséhez.

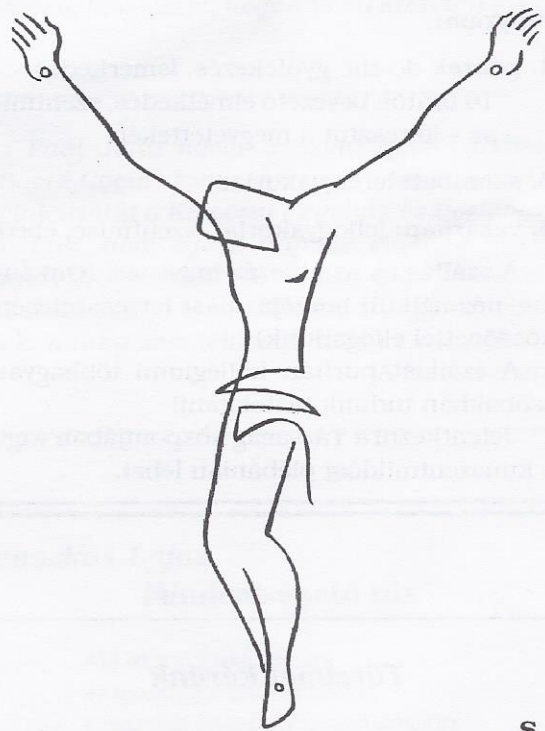
Először is úgy működik, mintha a szexualitást elszakíthatnánk a személytől és kizárólag olyan eszközzé válhatna, amelyet az ember saját élvezetéért kezel. A nemi jellegű test azonban nem olyan dolog, amit birtokolunk, amitől időszakosan megválhatnánk, amint ahogy leteszünk egy kabátot. A testében teljes személy létezés- és közlésmódja. Ha az ember a szexualitást önmagától távol helyezi, eszközzé teszi, akkor elkerülhetetlenül kivált egyfajta belső idegenség-érzést és a kommunikáció csődjének érzését.

A prostitúció a szexualitást fizetendő áruként használja, pedig távolról sem fogyasztási cikk. A szexualitás egyike azon valóságoknak, amelyek révén a személyben a legjobban kifejezésre jut az „érdek nélkülség” érzése. Ahhoz, hogy a szexualitás kapcsolat a személyek kibontakozását segítse, szükséges, hogy egyszerre legyen szeretetben történő önátadás és bizalomban történő ráhagyatkozás. „A szeretetnek nincs ára!” A prostitúció viszont a szexuális együttlétet kereskedelmi műveletté alakítja, s ahelyett, hogy a két személy találkozna, a másikkal szemben kialakuló bizalmatlanságot tapasztalják meg.

A prostitúció szétválasztja a szexualitásra jellemző három dimenziót: a gyengéd kapcsolatot, az erotikát és a termékenységet. A tapasztalat pedig azt mutatja, hogy minél inkább szétválasztjuk e három dimenziót, annál inkább felkavarjuk a személyt, mivel az emberi lény egységes.

A prostituált személy esetében különösen súlyos dolog ez a szétválasztás. Belső törést és szétszakítottságot eredményez, amelyek nyomot hagynak: a gyengédség hiányzik vagy legalábbis csalóka, mivel rövid életű; az élvezet a legtöbbször nem létezik vagy kifejezéstelen; a termékenységet elkerülik vagy ha vállalják is, gyakran nagyon fájdalmas körülmények között.

A kliens szintén szexualitásának mély hasadását tapasztalja: az élvezet elég gyakran jelen van, de sokszor csupán a feszültségektől, fantáziálástól való szabadulást jelent, kommunikáció nélkül. Az együttlét mulékony jellege megakadályozza a mély kifejező kötelék kialakulását. A termékenység a kapcsolat és a test vonatkozásában egyaránt teljesen hiányzik. Ilyen körülmények között, hogy is ne támadna benne az az érzés, hogy balek vagy elidegenedett?

S. A.

JOBB LATOR a Mécses Lelkiség lapja

Kiadja: a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság katolikus börtönlelképásztori szolgálata
Főszerkesztő: Dr. Majzik Mátyás – Szerkesztőség: 6753 Szeged-Tápe, Heller köz 6. Telefon/fax: 36 62 495-592.

E-mail cím: MECSESE-MAJZIK@tizanet.hu <http://www.tizanet.hu/MECSESE-MAJZIK/>

ISSN 1218-4284

Előfizetés egy évre: Belföldön: 500 Ft, külföldön: 10 USA\$ vagy ennek megfelelő értékű más valuta

Nyomdai kivitelezés: Agapé Kft. Ferences Nyomda és Könyvkiadó, Szeged